

Wé si mé spét beim Bétche sóss,
Wans du wors krank a schwäch
Mat hire Suorgen esó gróss
De léwe langen Dâg.

Wors hiren Drâm sóbal as d'Sonn
Fum Himmel hûot geblénkt,
Bis an der steller Owesstonn
Den Angelus gepénkt.
Wé hûot och fró hirt Hîerz geschlo'n
A wat e Gléck wor dât,
Wés du den éschte Schreck kons go'n
An déscht Wurt hûos geschwât.

Wé hûot se dech un d'Broscht gedréckt,
A foller Sélégkêt
Zum Himmel hirt Gebîed geschéckt
Dat dir gesché ké Léd.
Si hûot geziddert, a wé wor
Si an der Angscht a Bang,
Wés du an d'Wêlt an an d'Gefor
Fir déscht erâus bas gang.

Hûos du déng Mamm nach da bewâch,
Fersuorg se wé e Schâtz
Am Grond fun déngem Hîerz do mâch
Fir sí dé hêmléchst Plâtz.
Dun hîr net wé, well lichter brécht
Esó e Mammenhîerz
Durch Plo a Léd dat d'Kand hîr mécht,
Wèll t'fíllt mé déf de Schmîerz.

Wesch hîr all Suorge fum Gesîcht
An aus den A'n all Trén,
An d'schwéert Liéwe mach er licht
An all Minut dra schén,
Dass d'am gewessen dir kanns so'n,
Wan s'en Dâg fun der schéd :
»Du hûos un hîr déng Flicht gedo'n,
»Gott tréscht s'an Ewégkêt«.

November 1885.

M. LENTZ.